

Karin Krajčo Babinská

Hvězdy
na cestě

Hvězdy na cestě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Karin Krajčo Babinská
Hvězdy na cestě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Karin Krajčo Babinská

Hvězdy na cestě

Cpress
Brno, 2020

M

m

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~ *prolog* ~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

w

m

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

Běžel tiše jako stín, hlavu svěšenou, oči upřené před sebe. Písek pod ním jemně šustil a jako cestička se za ním klíkatily stopy rychle mizející v silném větru. Moře bylo rozbouřené a slané jazyky občas vyšlehly až k němu.

Zastavil se před nízkou zídkou, vrátka byla stále zavřená. Lehce je přeskočil, proběhl trávou, kličkoval mezi stolky a židlemi a zastavil se až těsně u dveří do domu. Očichal svoji misku, byla prázdná. Doběhl k červenému kbelíku stojícímu u zdi pod zavřeným kohoutem, ale nebyla v něm žádná voda, na dně mezi suchým listím pobíhalo několik brouků.

Zabořil čumák do škvíry pod vchodem a s hlasitým fukáním nasával pachy. Cítil ji všude kolem, ale přesto jako by její vůně zmizela. Lehce zaškrábal na dveře, vyšťekl a pak se schoulil do klubíčka. Pod krátkou hnědou srstí se jasně rýsovala žebra, nádech a výdech. Čekal.

Čekal už tak dlouho. Dny se vlekly jeden za druhým. Čekal, až se dveře konečně otevřou a ona vyjde ven, aby naplnila jeho misku, řekla tiše: „Ahoj, Kluku,“ a s hrnkem ranní kávy v ruce trpělivě pozorovala, jak hltavě žere všechno, co dostal. Dlouhé bílé vlasy by si přitom mechanicky uvázala do uzlu a pak by ho zavolala k sobě, jemně mu zabořila vrásčité prsty do chlupů za ušima a drbala ho na krku i na hlavě a on by u toho spokojeně usnul. U jejích nohou by ležel až do chvíle, než by se jako každý den objevili cizí lidé, posadili se

k některému ze stolků a muž s blyštivými náušnicemi by jim rychle roznášel kávu, sladkou limonádu či voňavé talíře. Návštěvníci by si mezi sebou povídali, hlučně se smáli a někdo z nich by na něj určitě i zamlaskal nebo zavolal. Utekl by pryč, vyděšený, s ocasem staženým mezi nohy. Plížil by se podél hotelů a penzionů, naskládaných jeden vedle druhého, a jen tak ze zvyku by očichával popelnice a pytle s odpadem, a přestože by neměl hlad, slupl by všechno, co by našel. Odpoledne by se schoulil do stínu ve křoví a tam by spal, uši stále nastražené, připraven kdykoli vystřelit a zmizet pryč.

K ní by se vrátil za stmívání. Poseděli by společně pod starým olivovníkem, a jakmile by padla tma a ona zašla do domu, lehl by si přede dveře a hlídal klid jejích snů. Nic jiného neuměl.

A za rozbřesku, až by slunce zalévalo ranním světlem dvůr se stolky i židlemi, zahradu se zídkami z vyskládaných kamenů, s ostrůvky trávy a záhony květin, ze kterých trčely podivné předměty, co tak vášnivě vyráběla, až by kolem nastal den a nebezpečí noci pominulo, teprve potom by se proběhl po pláži. A kdyby bylo moře klidné, užíval by si chladivých vln slané vody, o níž už dávno věděl, že se nesmí pít.

Byl odjakživa tulák a lidí se bál. Znal křik, bolestivá kopnutí i ostré hrany kamenů. Ona byla jediná, komu věřil. Týdny a týdny mu dávala nažrat, než konečně dovolil, aby jej pohladila, než si zvykl na její hlas i vůni a začal si užívat těch křehkých doteků, než se stal jejím psem.

A najednou zmizela, byla pryč, čas běžel a nebyl nikdo, kdo by si všiml, že on se dál pravidelně vrací na stejné místo,

přestože dveře zůstávají zavřené a dvorek opuštěný. Byl hladový a vyčerpaný, a tak upadal do tvrdého spánku milosrdných snů, ve kterých měl svou misku vždycky plnou, vnímal doteky jejích prstů a ta známá vůně se zdála být tak blízko.

1

„Stop! Igore! Do prdele, Igore! Co to s tebou dneska je? Měl ses na ni přece otočit až v tom světle, takhle ti nevidíme do očí.“

„A no jo,“ zabručel Igor, když se otráveně zahleděl do brunátné tváře mladého klučiny, co si říkal režisér. Zrzavé vlasy mu trčely do všech stran a neupravené vousy mu zakulacovaly obličej a přidávaly několik kil navíc. V outdoorovém filmářském oblečení vypadal spíše jako robustní horolezec, co se právě snaží vyšplhat na vysoký kopec, než jako vážená persona vzbuzující autoritu.

Igorovi se zastesklo po noblese starých režisérů. Kdepak, ti točili v košili nebo alespoň v triku s límečkem a nikdy by si na něj nedovolili křičet před celým štábem, natož před mladou hereckou kolegyní. A ještě k tomu vulgarity! Tohle nemá zapotřebí. Ve svém věku! A s tím, co dokázal! Už první natáčecí den mu ten hejsek řekl: „Omlouvám se, ale jestli to nevadí, můžeme si tykat? Já vím, jsem mladší a je trapný, že to navrhuju, jenže mně to vykání při práci nějak nejde.“ Je talentovaný a vyhrál spoustu cen, diváci na jeho filmy chodí, ale vychování? To tedy nemá.

Ještě čtyři dny a natáčení končí. Uvědomoval si, že tak velkou roli ve filmu už dlouho nedostal, a kdo ví, zda ještě někdy dostane, protože lidé se raději dívají na mladší herce. Místo vděku však cítil jen obrovské vyčerpání a lehké znechucení z celého toho cirkusu, který je pro nadšenou omladinu tak vzrušující a nový, ale pro něj je za ta léta otravně stejný. Je to pořád dokola, kolovrátek spěchu a shonu.

Každý den přijede na místo natáčení banda podivných týpků, aby tam rozbila to svoje šapitó. Obrovská auta narvaná světly, technikou a rekvizitami se musí někde zaparkovat a pak také agregát a make-up bus, kostymérna a samozřejmě catering, u něhož je třeba postavit stan, pod který se naskládají stoly a lavice, jelikož štáb se musí někde najíst. A všude kolem jako mravenci neustále pobíhají lidé s jasně určenou funkcí a s jediným cílem natočit pár přesně daných záběrů. Ale raději hned několikrát a hlavně bez chyby, protože až přijde čas odevzdat natočený materiál do střížny, bude potřeba, aby každý pohled, každé gesto, i ten nejmenší detail pěkně pasovaly dohromady a ty stovky či tisíce záběrů se mohly sestříhat v jeden celek. Pak z toho teprve bude příběh. A v něm on v hlavní roli. Se svým typickým úsměvem, dokonale posazeným hlasem a charismatickýma očima, kterými prý dokáže vyjádřit jakoukoli emoci. Nesmysl! Za roky u filmu používal stále stejný osvědčený trik. Významně přivřel oči a bez hnutí zíral před sebe. A diváci v tom spatřovali hloubku. Pohrdavě si odfrkl. Při filmovém natáčení po něm nikdo nechtěl kontinuální herecký výkon, jako tomu bylo u divadla, tady stačilo mít v záloze pár procítěných grimas a ve vhodný okamžik je vytáhnout.

Podíval se na hodinky. Byly součástí kostýmu a připadaly mu příšerné, ale fungovaly. Ještě tři hodiny a celý ten cirkus se zase naskládá do aut a odveze se pryč.

„Tak to dáme ještě jednou,“ pronesl s předstíranou trpělivostí režisér a s ústy křečovitě roztaženými od ucha k uchu se zadíval na Igora. „Dojdeš na kraj té budovy a na Katku se otočíš, teprve až se dostaneš ze stínu. Abychom ti viděli do obličeje. Ano?“

Zamračeně kývl a podíval se na herečku vedle sebe. Usmála se a uhnula pohledem. I ona si určitě všimla, že dneska není ve své kůži. Když si ráno přečetl ten dopis, dokonce chvíli zauvažoval, jestli se nemá z dnešního dne omluvit, měl přece pádný důvod. Jenže z natáčení se neomlouvá! To věděl moc dobře. Leda by se mu přihodil vážný úraz, horečkou nemohl vstát z postele či byl mrtvý. Při poslední myšlence se otrásl, smrt se mu najednou zdála tak blízko.

Ztěžka dopadl do křesla v maskárně.

„Ukažte, mistře, já vám to setru,“ naklonila se nad ním maskérka a utírala mu make-up z obličeje vlhčeným ubrouskem. Byl studený, výrazně voněl a Igor zadržoval dech. Bylo mu to odporové. Tímhle ať otírá dětem zadky, a ne lidem obličej!

„Tady máte dispozice na zítra,“ nakoukla do vozu pihovatá produkční, podala mu papíry a zmizela tak rychle, jak se objevila, ani se na něj pořádně nepodívala.

Mrkl do lejster. Auto ho zítra vyzvedne v sedm patnáct. To zas bude den!

„Dám vám raději i trochu krému, přijde mi, že tu tvář máte dneska nějakou vysušenou, asi ze stresu,“ patlala mu maskérka na obličej další voňavou věc.

Podíval se na sebe do zrcadla. Vlasy si přibarvoval tak lehce, že to nebylo téměř vidět, jen místo zcela bílé kštice měl hlavu lehce prošedivělou. Pečlivě oholený, jemně opálená kůže, samozřejmě ze solárka, kam chodil pravidelně, ale rozhodně to nepřeháněl, a světle hnědé oči. Kolem nich hluboké vrásky, stejně tak i na čele, trochu větší nos a rysy ještě stále výrazné, přestože od mládí přibral, kontury mu poklesly a před pár lety se mu objevila druhá brada. Na třiašedesát to ale nebylo špatné. Vůbec to nebylo špatné! Spokojeně si pomlaskl, vstal z křesla, u umyvadla si smyl z obličeje všechny ty voňavé smrady a vykráčel ven.

V karavanu plném oblečení na něj čekaly tři kostymérky. Jak se svlékal, odebíraly mu svršek za svrškem a pečlivě je věšely na očíslovaná ramínka. Ponožky vyhodil Igor s drobnou teatrálností do odpadkového koše, užíval si smlouvou ošetřené výsady, že dostával každý den nový pár. Ať už byl kostým jakýkoli, a občas nějaká role vyžadovala oblečení, které doslova nesnášel, nové ponožky mu vynahradily veškerá příkoří a naplňovaly ho uklidňujícím pocitem, že je všechno v pořádku. Miloval

to lupnutí, když z ještě nepoužitého páru odstraňoval umělohmotnou svorku, která jej držela pohromadě, a pak si rozkošnický navlékal na nohy neposkvřněnou hladkou tkaninu.

„Trochu jsem vám to přezehlila, abyste byl večer za fešáka,“ podávala mu jedna z kostymérek úhledně poskládané civilní oblečení a spiklenecky na něj mhouřila oči. Mohlo jí být lehce po čtyřicítce, měla hnědé vlasy a milý úsměv, kterým po něm blýskala od prvního natáčecího dne. Neměl rád avantýry na place. Většinou s sebou přinášely výčitky a roztrpčení. Ale teď, když se natáčení chýlilo ke konci, přišel čas pozvat ji na večeři. Okamžitě souhlasila, celá nadšená už dva dny nemyslela na nic jiného a nervózně přemítala, co si vezme na sebe a jak se zachová, jestli se s ní bude chtít Igor vyspat. Koneckonců ji zval k sobě domů, měla by to tedy očekávat. Koupila si nové spodní prádlo a nakonec i jednoduché šaty, které půjdou lehce stáhnout přes ramena dolů, aby pak před ním mohla stanout v celé kráse. Hlídání pro svou osmiletou dceru si zajistila raději až do rána.

„To je dobře, Gábinko, mám důležitou schůzku,“ mrkl na ni a přemýšlel, jestli by nebylo lepší dnešní večeři zrušit. Potřeboval být sám. Dát se trochu dohromady, všechno si promyslet. Doma v pracovně na něj čekal ten dopis a on si najednou nedovedl představit, jak vedle v ložnici dovádí s kostymérou a nemyslí u toho na obálku schovanou v šuplíku. Snad kdyby raději zamluvil stůl v nějaké restauraci, když už tu zpropadenou večeři jednou slíbil, aby si ještě nemyslela, že si netroufá a chce vycouvat. Sice to znamená zbytečné výdaje navíc, ale dneska doma prostě vařit nebude.

Oblékl se a byl rozhodnutý. Pošle Gábině esemesku a změni místo schůzky. Spokojeně se usmál a rychle se zkontroloval v zrcadle. Dobře padnoucí manšestráky, kožené boty do špice – tenisky by si nikdy neobul – džínová košile a sako. Svou představu, jak by měla vypadat filmová hvězda, naplňoval dokonale.

Před karavanem na něj čekal rekvizitář, mobil v ruce. „Pane Svátek, já nechci obtěžovat, je to takový blbý, ale moje máma má dneska narozeniny. Padesátiny! Nemohl byste jí namluvit nějaký přání? Ona vás úplně zbožňuje.“

Jestli něco opravdu nesnášel, tak tohle. Pitomé usmívání do mobilů, namlouvání vzkazů, přání k narozeninám, svátkům, svatbám, jednou dokonce blahopřál i k rozvodu. Zatvářil se znechuceně. „Tak dělejte.“

Rekvizitář zčervenal a s třesoucí se rukou na něj namířil mobil. „Můžete.“

„Milá maminko jednoho z členů našeho štábu, všechno nejlepší k vašim narozeninám,“ usmál se Igor svým charismatickým úsměvem a okamžitě odkráčel.

Rekvizitář zůstal zaskočeně stát. Neměl nejmenší odvahu požádat mistra o zopakování akce, i když mu zapomněl říct, že se maminka jmenuje Blanka. Určitě bude šťastná i tak, pomyslel si.

Už během prvního chodu, což byly báječné mušle svatého Jakuba přelité květákovým pyré, přemýšlel, zda měl do této večere opravdu tolik investovat. I obyčejná servírka, která je obsluhovala, se mu najednou zdála přitažlivější než kostymérka sedící naproti němu. Byla nervózní, hovor vázl a ty její příšerné šaty vypadaly opravdu lacině. Vzhledem k její profesi předpokládal, že bude schopná vkusně se obléct, ale evidentně se spletl. Neustále se něčemu divila, afektovaně se smála, ostýchavě si vybírala z jídelního lístku a sousta pak vkládala do úst s takovou obřadností, až ho z toho přecházela chuť.

Restauraci na Kampě s nádherným výhledem na Vltavu nevybral pro romantiku toho místa, ale protože doufal, že v podniku v centru Prahy s cenami skutečně až nemístně vysokými nebude hodovat příliš Čechů, ale hlavně cizinci a ti si ho nebudou všímat. Taková byla jeho zkušenost. Jenže i v tomto se protentokrát spletl! Z opačného konce místnosti k němu doléhala rozjařená mateřština nejméně dvaceti lidí. V čele dlouhého stolu tam důležitě trůnil obryšlený oslavenec obklopený nejspíš svými kolegy či zaměstnanci.

Jako první si Igora všimla postarší žena s nápadným drdolem a pak už se ta horká zpráva valila přes celý jejich stůl jako lavina. Uvědomoval si, že se o něm všichni baví, cítil zvědavé pohledy. A když si vychutnával mořského ěasa s avokádovou pěnou na česnekovém rizotu, několikrát zaznamenal, že ho někteří dokonce tajně fotí. Bylo to nemístné a trapné. Nastražené mobily jako nemilosrdné oči! Snímek si pěkně přiblížíme a už vidíme každou pihu, vrásku, i jídlo mezi zuby. Určitě spekulují, s kým tu sedí, napadlo ho a oddechl si, že je k nim

naštěstí Gábina otočená zády. Kdyby někdo ze zvědavců poslal fotku do bulváru, bude beztak bezcenná.

Na pomluvy byl zvyklý, moc dobře znal svou pověst proutníka a někdy ji dokonce i rád přižívoval, ale rozhodně teď nechtěl být spojovaný se ženou v těch nevkusných šatech, na kterých vykvetla snad celá louka.

Objednala si dezert, přestože on sladké nechtěl a doufal, že ho i ona odmítne. Toužil být odsud co nejrychleji pryč. Znovu se netrpělivě podíval na hodinky. Všimla si toho.

„Nezlobte se,“ vrhl na ni omluvný pohled, „ještě se musím na zítra naučit text. Auto mě ráno nabírá už v sedm patnáct, tak se raději trochu hlídám.“

Sklopila hlavu a napila se červeného vína. „Mohli jsme to klidně odložit,“ špitla.

„Ale to ne,“ snažil se nasadit svůdný tón, „to bych neudělal, když už jsem vám to slíbil.“

„Nebo jsme mohli jít k vám, jak jste navrhoval původně,“ sebrala odvalu a poprvé za večer se na něj podívala vyzývavě, „a já bych vám s učením pomohla.“

Trochu falešně se rozesmál, ukázal na ni prstem a s přimhouřenýma očima jí vztyčeným ukazovákem šibalsky pohrozil.

Nevzdávala to. „Můžeme jet klidně hned. Třeba vám to s mojí pomocí půjde rychleji.“

Atmosféra zhoustla, Igor si poposedl a rozpačitě se podrbal na bradě. Možná za to mohly ty její šaty a možná dopis, co na něj doma čekal. A možná se jen skutečně potřeboval připravit na zítřejší natáčení. Jedno ale věděl jistě, dneska večer odjede domů sám.

„Obávám se,“ soukal ze sebe, „že jsem spíše samouk.“

„Škoda,“ pokrčila rameny, omluvila se a odešla na záchod.

Osaměl. U dlouhého stolu to způsobilo vzrušené pozdvižení a za chvíli už jedna z žen, přesně jak předpokládal, stála těsně vedle něj. „Dobrý večer, nezlobte se, mistře, že vás takhle obtěžuju, když jste na večeri, ale,“ vrhala na něj obdivné pohledy, „myslíte, že byste se mohl vyfotit s mojí kamarádkou? Ona se hrozně stydí vám o to říct.“

Igor chladně přikývl, ačkoli nechápal, jak se ženy po čtyřicítce mohou tak hloupě stydět, ale to už se k němu přihrnula ta druhá žena a on se s ní vyfotil. „A mohla bych teda taky, když už jsem tady?“ zeptala se první žena.

Igor se znovu zazubil naučeným úsměvem a periferně zaregistroval, jak se k němu pokorně blíží několik dalších lidí s mobily v ruce. Zoufale se otočil směrem k toaletám. Kde sakra vězí?

Gábina mezitím stála před zrcadlem a marně se snažila opravit si make-up rozmazaný od slz. Celý večer byl příšerný. Ona byla příšerná. Bylo jí zle z toho, jak nepřírozeně se chová, jak je rozklepaná a nervózní a jak moc mu nadbíhá. A on ji přitom pozoruje s arogantním úsměškem, jako by byla hloupá a bezcenná nicka. Ještě ráno se viděla pomalu ve svatebním a teď už jen lituje peněz vyhozených za šaty, nové prádlo i hlídání. Věděla, že nic z toho si nemůže dovolit, že sáhla do rezerv potřebných jinde. Měla raději dceři koupit nové boty na tělocvik a tempery na kreslení, co jí slibuje už týdně.

Po tvářích jí stékal další proud slz, lítost se míchala se vztekem. Rozzlobeně nakopla proutěný koš do půlky naplněný

použitými látkovými ručníky. Ani se nevysypaly, jako by si i toaleta udržovala nadřazené dekorum. Zvedla koš zpátky na místo a setřela si z tváří černou barvu řasenky. Nejraději by odešla domů, ale věděla, že se místo toho vrátí ke stolu, spořádaně si dojí dezert a bude dělat, jako by se nic nestalo. Bude se usmívat, nechá se dál poučovat a někde hluboko uvnitř nepřestane doufat, že ji ten muž nakonec přece jenom políbí. A až těsně před odchodem bude Igor platit ten šíleně drahý účet, zažije alespoň na chvíli hřejivý pocit vlastní důležitosti.

Těžké bezpečnostní dveře se za ním s žuchnutím zavřely a on si konečně oddechl. Zalil ho takový pocit lehkosti, až si začal pískat starou muzikálovou melodii, div nezačal tančit.

Ten radostný pocit v něm narůstal už během jízdy taxíkem, když si po drobné diskusi s Gábinou prosadil, že domů pojedou každý zvlášť. Několik minut ho nesmyslně přesvědčovala, že je zbytečné brát si dva vozy. Můžou to přece vzít přes její byt, kde ona vystoupí, a on bude pokračovat dál, ani si nezajede. Už viděl, jak ho k sobě láká na panáka či kávu, a chtěl se vyhnout všem dalším výmluvám a trapným zámlkám. Posadil ji do taxíku a nekompromisně oznámil, že on si počká na další. Nemohl tušit, že Gábina hned za rohem z auta vystoupí, slušně se rozlícenému řidiči omluví a odejde na noční autobus, protože si taxi nemůže dovolit.

Igor si zapálil cigaretu, procházel domem a ve všech místnostech rozsvěcel světla. Byl to nerozum a plýtvání, tolik zbytečně vyhozených peněz za elektřinu, ale nemohl odolat a nutně potřeboval, aby jeho dům uprostřed noci ožil. Každá místnost zalitá světlem pozbyla temné prázdno a sálala svou vlastní existencí. Nahrazovalo mu to staré časy, kdy se všude kolem rozléhala divoká hudba a míchala se se smíchem a hlasy lidí, kteří tu popíjeli ze svých skleniček. Tolik let neuspořádal žádnou párty, touha oslňovat dávno zmizela a frekvence návštěv, zejména těch dámských, byla stále menší. Nebyl to však svět, co o něj ztrácel zájem, byl to on, kdo ztrácel zájem o svět.

V kuchyni si otevřel lahev červeného vína, co tu měl přichystanou pro dnešní večer s Gábinou, a se skleničkou v ruce vyšel na terasu. Výhled z jeho prvorepublikové vily v pražské Troji ho nikdy neomrzl. Za vzrostlými stromy na něj potutelně blikalo město. Někdy tu v noci slýchal táhlé vytí vlků doléhající sem z nedaleké zoologické zahrady, které v něm probouzelo smutnou melancholii. V ty okamžiky se cítil osamělejší než obvykle. Jako by mu noční volání smečky připomínalo vše, o co v životě přišel.

S třetí skleničkou vína si konečně sedl v pracovně za stůl a z horního šuplíku vyndal dopis, co mu celý den ležel v hlavě a bránil mu v soustředění na cokoli jiného. Žaludek se mu svíral úzkostí, když držel v rukou zažloutlou obálku, ošklivě roztrženou spěšným otevřením, na které bylo úhledným písmem vykrouženo jeho jméno a adresa. A stejně jako ráno vyklepal i teď její obsah na stůl. Přeložený list papíru a letenka. Odlet už za týden. Takový nesmysl! Jak si ten člověk mohl myslet, že

on se svým pracovním vytížením bude mít čas kdykoli se sbalit a odletět? Natáčení sice za pár dní končí, ale v divadle ho do července, tedy do začátku divadelních prázdnin, čekají ještě tři představení, která rozhodně nemůže zrušit. A ani nechce! Hraje v monodramatu, a tudíž je jediným hercem na jevišti, a navíc je už přinejmenším půl roku vyprodáno!

Sevřel nazlobeně rty, zakroutil hlavou a odhodil letenku na stůl. Nedá se nic dělat, ten let musí definitivně přeložit. A kdyby to nešlo, koupí si letenku novou. Byla by to ovšem škoda! Zbytečně vyhozené peníze.

Zhluboka si vzdychl. Se složeným listem v ruce přešel do obýváku a posadil se na velkou pohodlnou sedačku. Pustil si televizi a rychle problikával množstvím kanálů, až se zastavil u vysílání snad dvacet let staré televizní inscenace, v níž hrál hlavní roli. Zíral sám na sebe, na své mladší já, které už dávno zmizelo v ubíhajícím čase. Tolik zestárl, ale přesto si všechno pamatoval, jako by to bylo včera.

Nostalgicky vydržel sledovat film až do závěrečných titulků, pak si dolil poslední zbytek vína a po dlouhém zaváhání konečně rozložil i list papíru. Text byl napsaný stejným úhledným písmem, jaké bylo na obálce, plným kudrlinek a klíčků, jedna jako druhá. V angličtině, která by možná při běžné konverzaci nebyla špatná, ale v psané formě se hemžila chybami.

Vážený pane Igore,

moc mě to mrzí, ale bohužel vám musím oznámit, že vaše matka, paní Marta, náhle umřela. Je mi to moc líto. Na své výslovné

přání byla zpopelněna bez obřadu. Z finančních prostředků k tomu určených jsem si dovolil zakoupit vám letenku, abyste mohl přiletět a vyřešit pozůstalost.

Ještě jednou dovolte, abych vám vyjádřil upřímnou soustrast.

S pozdravem Antonis Papadakis, rodinný přítel

A pak už jen jeho adresa a telefon a adresa matčina domu pro případ, že by ji Igor neznal.

Pročítal si dopis znovu a znovu, ale stejně jako celý den, ani teď nebyl s to sdělení vstřebat a přijmout. Jako by byl jen nechápajícím divákem podivné frašky. Máma je mrtvá, zpopelněná bez obřadu, opakoval si v duchu stále dokola, ale kromě údivu a staženého žaludku nepřicházela žádná emoce, kterou by v takové situaci očekával.

V kuchyni otevřel velký šuplík narvaný různými druhy svíček. Byly tu připravené zejména k vytvoření příjemné atmosféry v průběhu dámských návštěv nebo pro případ výpadku elektřiny. Někdy je použil i během Štědrého večera, když se rozhodl oslavit Vánoce.

Zasunul ruku až úplně dozadu a vytáhl velkou čajovou svíci s levandulovou vůní. Jestli si dobře pamatoval, měla máma levanduli ráda.

Zapálil svíčku, položil ji v obýváku doprostřed stolu a chvíli bezmyšlenkovitě zíral do plamene. Máma je mrtvá? Na popel?

Potom vytáhl scénář a začal se učit text na další natáčecí den.

2

Bly tři hodiny ráno. Igor počkal, až na chodbě zhasne světlo, věděl, že to nikdy netrvá déle než třicet vteřin, pak potichoučku odemkl vstupní dveře a vklouzl dovnitř. Opatrně za sebou zavřel a naslouchal. V bytě byl úplný klid. Všichni spí, oddechl si. Vracel se domů po pěti dnech, kdy o sobě nedal vědět, a chtěl se vyhnout noční hádce. Tereza by zase vyváděla. Nejdřív by v předsíni rozsvítila světlo, mlčela a jen si ho prohlížela, v očích milióny výčitek. Pak by se začala tiše vyptávat, kde byl, a rudla vzteky nad jeho chabými výmluvami, až by napětí prasklo a ona by se rozječela hysterickou fistulí. Rozbrečela by se, běžela do koupelny a zamkla za sebou dveře. Odtud by se pak linulo hlasité štkaní a jemu by nezbylo, než se omlouvat a přesvědčovat ji, aby odemkla. Mezitím by se ovšem probudila Vanda. Stála by v pyžamku na prahu svého pokojíku a s nechápavým výrazem by začala nabírat na pláč.

Vanda. Tiše se zastavil přede dveřmi jejího pokoje a chvílku bojoval s pokušením vklouznout dovnitř, pozorovat ji, jak spí, a možná se k ní na chvíli i přitulit a nasávat její vůni. Vždycky voněla heřmánkem.

Rozmyslel si to. Proplížil se do své pracovny a natáhl se na malý gauč. Nohy mu od kolen dál trčely do vzduchu, ale to mu nevadilo, usne i tak. Když si labužnický vychutnával poslední cigaretu, hlava se mu motala únavou i alkoholem, s hřejivým zadostiučiněním sledoval polici přitlučenou na protější zdi. Rychle se zaplňovala předměty, co měly symbolizovat různá ocenění za jeho herecké výkony. Stály tu sošky z filmových přehlídek a festivalů, ceny divadelní i ceny za popularitu. Bylo mu třicet šest let a ve své generaci byl jednoznačně nejuznávanějším a nejjobsazovanějším hercem.

Probudil se v poledne. Zaposlouchal se do zvuků v domě. Slyšel spínání výtahu a syčivý zvuk spláchnuté toalety ve vedlejším bytě. Nepříjemný dusot z jednoho rohu stropu k druhému signalizoval, že je neděle a kluci seshora zase pobíhají jako šílení.

U nich doma byl ale klid, jako by holky ještě spaly, což ovšem považoval za nemožné, protože Vanda se nikdy nevzbudila později než v sedm ráno. Na chvíli ho napadlo, že se možná jen snaží být potichu, aby jej nevzbudily a on se mohl pořádně vyspat. Tato varianta sice naplňovala Igorovu představu o domovu jako klidném přístavu, za léta rodinného soužití ji ale nikdy nezažil.

Konečně vyšel do předsíně a postupně nakoukl do kuchyně, obýváku, ložnice i dětského pokoje. Nikde nikdo, byt byl

prázdný. Asi si vyrazily někam na výlet. Igora zalilo blažené teplo. Bude mít klid možná až do večera, napustí si vanu, zapne televizi, rozvalí se na pohovce, prolístuje noviny a bude odpočívat. A na zítřejší natáčení se začne připravovat, až se holky vrátí. Zavře se zpátky do pracovny a třeba se tím i vyhne přílivu Tereziných výčitek.

Ve tři hodiny však zazvonil telefon. Vzal sluchátko, ale neohlásil se.

„Igor?“ ozval se Terezin hlas.

Zaváhal, jestli má odpovědět, nebo si ještě chvíli užívat ten nečekaný klid.

„Haló, Igor! Slyšíš mě? Haló!“ zněla naléhavě.

Pokusil se o bezstarostný tón. „Ahoj Terezko. Kde jste, prosím tě? Já se na vás těšil, a tady nikdo.“

„Jsme v nemocnici na Karláku. Vandu operují,“ vysoukala ze sebe a tiše se rozbrečela.

„Co se stalo?“

Tereza seděla zhroucená v čekárně nedaleko operačního sálu, na očích opuchlých pláčem už nezbyla ani stopa po řasence. Tiše se na Igora podívala a překvapilo ji, když vůči němu pocítila nenávisť. Přese všechno, co jí celá léta dělal, přes jeho hloupé úteký, kdy o něm řadu dnů nevěděla, přes nevěry, o kterých se doslechla, i přes ty, které z něj cítila, když si k ránu lehal vedle ní a alibisticky ji políbil na tvář, než usnul, přes litry

vypitého alkoholu a věčný smrad cigaret, přes všechnu bezmoc a ponížení mu znovu a znovu dokázala odpustit, protože byl její manžel a měla s ním dceru. Zнала bolest, znala vztek, pohrdání, zoufalství i odpor. Ale nikdy vůči němu necítila nenávisť. Až teď.

„Tak co se stalo?“

Uhnula očima a zadívala se pod nohy na bílé dlaždice a špinavé spáry mezi nimi. Nikdo tu nemá trpělivost, aby je vyčistil, vrátil jim jejich původní světlou barvu, zbavil je stop po všech botách, co je zašlapaly. „Nevím,“ odpověděla tiše, „večera odpoledne si šla hrát ven, a když se dlouho nevracela, tak jsem ji všude hledala, ale nenašla. A k večeru už jsem zavolala na policii. A ona byla tady v nemocnici. Spadla z toho vysokého baráku, z toho rozestavěného, jak je o pár ulic níž. Víš kterýho?“

Nevěděl, ale kývl.

„Vždyť je kolem plot. Co tam lezla?“ znovu se rozbřečela.

Igorova hrud' byla těžká a každý nádech ho stál obrovské úsilí. „Jak je na tom? Proč ji operujou?“

„Naštěstí ji našel nějaký chlap, co v tom baráku přespává nebo co,“ pokračovala, oči stále upřené na dlaždice, „ona by tam snad jinak umřela.“

Sedl si vedle ní, objal ji, její hlavu si přitiskl na svůj hrudník a najednou měl pocit, že zase může dýchat. „Co se jí stalo,“ hladil ji po vlasech, „Terezo, slyšíš?“

„Má silný otřes mozku, zlomenou ruku a obě nohy, ale,“ odtáhla se od něj a začala si systematicky seškrabávat různový lak z nehtů, „prý měla velký štěstí. Kdyby tam nebyla ta

plošina, co zbrzdila pád...“ podívala se mu do očí, ten pohled ho děsil.

„Co jí operujou?“ zeptal se znovu.

„Jednu nohu. Ta zlomenina je prý zlá. Komplikovaná,“ dodala pomalu, jako by si potřebovala uvědomit každou slabiku toho slova. Pak se na něj opět zadívala. „Kdes byl?“

Teď uhnul očima on. Zářivky nad jejich hlavami nepříjemně bzučely. Vzdychl si a chtěl ji znovu obejmout. Nedovolila mu to. Od té doby už nikdy.

V obličejí několik modřin, odřená tvář, hlava obvázaná na místě, kde jí deseti stehy sešili rozšklebenou ránu. Zatím spala, připojená k přístrojům, na svých osm let až příliš hubená a křehká, hrudníček se jí pravidelně zvedal. Všechna bolest, šok a vysvětlování přijdou až po probuzení.

Tereza seděla na kraji postele a držela Vandu za jedinou nezasádrovanou končetinu. Vystrašeně ji hladila po ruce, jako by tím mohla zahnat všechno, co se stalo, i to, co teprve přijde. Vyděsila ji slova doktora, který se několik hodin pokoušel napravit škody na Vandině pravé noze. Rozdrcené koleno, na čtyřikrát zlomená lýtková kost, poškozený kyčelní kloub, přetrhané šlachy i nervy. Když mluvil o trvalém poškození a pravděpodobné snížené hybnosti, hlava se jí roztočila tak, že málem omdlela. Její holčička už nikdy nebude jako dřív! Otočila se na Igora, který seděl na židli v rohu místnosti a zasmušile je

pozoroval. Doufala, že v jeho tváři najde povzbuzení a naději, že jen bezstarostně mávne rukou, jak to často dělával, zasměje se a řekne, že to jsou jen kecy a zase bude dobře, že to Vanda zvládne bez následků, ale tvářil se vážně. V jeho očích uviděla zoufalství. Provinile uhnul před jejím pohledem a Tereze to najednou došlo. Může za to on! Protože tu nebyl, aby jejich dceru chránil, protože když ona šílela strachy a Vanda ležela zraněná někde v prachu na zemi, on si užíval bůhví kde, už zase z něj táhnul chlast a cigára a určitě i cizí parfém. Pozorovala ho s největším opovržením.

Igor se s Terezou seznámil před devíti lety. Seděl v divadelním klubu s několika přáteli a herci chvíli poté, co si na závěr představení vychutnal bouřlivý potlesk diváků určený zejména jemu, o čemž by si nikdo nedovolil pochybovat. Rozléval víno do skleniček všech okolosedících a už se zase cítil jako vítěz. Na rozdíl od většiny kolegů měl peněz dost, velkoryse všechny hostil a užíval si pohledy plné obdivu i závisti. Bylo mu dvacet sedm let, jeho hvězda stoupala strmě vzhůru a v divadle i u filmu se předháněli, kdo mu dá větší příležitost. Byl jako chameleon, do každé role se nořil v očekávání nových prožitků, rozpouštěl se ve všech postavách, stával se jimi, rozpadal se do mnoha podob, mnoha osudů. Herectví ho unášelo jako dravá řeka, která semele všechno, co jí stojí v cestě.

Terezy si všiml už během představení. Seděla v druhé řadě a sledovala ho modrýma očima plnýma obdivu i úžasu. Její bledá tvář orámovaná světlými vlasy staženými do culíku zářila ze tmy hlediště a přitahovala jeho pohled. Několikrát měl dokonce pocit, že hraje jenom pro ni, jako by se kolem ní soustředilo všechno světlo.

Asi po půl hodině vešla do divadelního klubu i ona a u baru obleženého lidmi si objednala sodovku. Nesměle se dívala jeho směrem, a když si jí konečně všiml, vsadil by se, že se jí na tváři objevil ruměnec. S ještě větším nasazením začal bavit celou společnost a při každé vlně smíchu k ní zabloudil pohledem, aby se ujistil, že ho také slyšela a směje se s ostatními.

„Hledáš nám někoho do trojky?“ zašeptala mu smyslně do ucha Daniela, filmová produkční jen o něco málo starší než on, se kterou se seznámil během nedávného natáčení, kde se mu s její pomocí dařilo zahánět nudu dlouhého čekání mezi záběry. „Dlouho jsme to ve třech nedělali,“ přejela mu prsty po stehně až k rozkroku.

„Nech toho,“ chytil ji za ruku.

Vesele se zasmála, přešla k baru a objednala si becherovku. Kopla ji do sebe a přisunula se blíž k Tereze. „Vypadá to, že by se chtěl s tebou vyspat.“

Tereza se překvapeně nadechla a pohledem se střetla s Igorovým očima. Sledoval je s neskrývaným znepokojením, věděl, jaká Daniela umí být, a najednou se bál, že by mu ta neznámá dívka mohla zmizet.

„Jenže je tu jeden problém,“ pokračovala produkční a objedнала mávnutím další dvě becherovky, „momentálně s ním šukám já a nechce se mi o to přijít. Takže bych to viděla tak, že si to nejspíš rozdáme ve třech,“ přisunula před sokyni panáka a toho svého opět vypila na jeden lok.

„Já nepiju,“ odsunula Tereza skleničku.

Daniela se hlasitě rozesmála: „Ještě řekni, že jsi panna!“ Zaznělo to hlasitěji, než bylo nutné, a několik hlav se zvědavě otočilo jejich směrem.

„Asi bych měla jít,“ špitla dívka a hledala drobné za sodovku.

„Počkej, neblázni, tak se hned neurážej,“ snažila se ji zastavit Daniela. „Myslím to vážně, on by o to taky stál,“ podívala se jeho směrem a zjistila, že je stále sleduje. „Nemusíš se ničeho bát, bude se ti to líbit,“ přesvědčovala ji naléhavě.

Tereza položila na stůl drobné a beze slova odešla pryč.

Igor vstal a rozeběhl se za ní. „Jsi kráva?“ štěkl ještě na Danielu, než vyšel ze dveří.

Tereza byla skutečně panna a Igora její nevinnost fascinovala. Studovala pedagogiku na vysoké škole, byla plachá a dostat ji do postele se pro Igora stalo vzrušujícím cílem. Zatímco se ona snažila rozebírat divadelní díla a jejich dopad na společnost té či oné doby, on se snažil rozepnout jí knoflíčky na halence a dostat se zase o krok blíž k jejímu tělu. Vídal se s ní v každé

volné chvíli, byl posedlý její nenápadnou zářící krásou, byla jako závan něčeho zakázaného, vzdáleného a neuchopitelného.

„Řekni prdel,“ říkával jí často se smíchem a bavilo ho, jak zarputile mlčí, „tak aspoň hovno.“

Ta hra na dobývání pevnosti je bavila oba. A protože byl Igor velmi cílevědomý bojovník, už po dvou měsících Tereza popíjela víno, a kdyby jí z první cigarety nebylo tak špatně, nejspíš by začala i kouřit. Po třech měsících se s Igorem prvně milovala a po čtyřech by se už dala nazvat zkušenou milenkou. Po pěti měsících přestal Igora monogamní život bavit a najednou měl na Terezu mnohem méně času. Svoji pozornost dělil mezi několik žen, a když se na příštím natáčení opět potkal s Danielou, rovnou navázali tam, kde skončili. „Nerozdáme si to ve třech s tou tvojí? Jakže se jmenuje?“ zeptala se, přestože odpověď dobře znala.

Věděl, že tuhle hranici by Tereza nikdy nepřekročila, znal její limity a musel se ušklíbnout. „Trojku bych si dal, ale ona ne. Budeš muset sehnat někoho jinýho.“ A byl zase ve hře, nořil se do víru bezstarostné rozkoše, a aby si nepřipadal jako úplný prevít, rozhodl se, že to s Terezou důstojně ukončí.

„Jsem těhotná,“ řekla mu ale na večeri, která měla podle Igorových představ být jejich poslední. Seděla proti němu a vypadala dokonale šťastná. Svě mateřství považovala za výhru, teď se jí bude muset Igor zase věnovat, konečně už bude jenom její!

Než ta informace projela jako blesk každou částí Igorova těla, seděl bez sebemenšího pohybu a s úžasem na Terezu zíral. Pak se mu po tváři rozlil ten nejcharismatictější

úsměv a něžně jí políbil ruku. „Miláčku, to je úžasný,“ řekl rozechvělým hlasem na hraně pláče a byl si jistý, že jeho život definitivně končí.

3

Dopadlo to přesně, jak čekal. Letenka přehodit nešla, a tak si musel koupit novou a odletět o pět dnů později, než byl původně zamýšlený termín.

Celá cesta se hned od začátku podobala noční můře. Letěl s levnou leteckou společností malým letadlem bez byznysové třídy, kde by si sice nikdy místo nekoupil, protože by to bylo nehorázně drahé, ale alespoň by měl možnost volby a mačkal by se mezi ostatními cestujícími tak nějak dobrovolněji.

Letadlo mířící na Krétu bylo narvané k prasknutí, začínaly prázdniny a celé rodiny vyrazily na dovolenou k moři. Mohl být rád, že letenku vůbec sehnal, i když v naprosto nepřijatelném čase odletu – v pět hodin ráno.

A tak se už ve tři bezcílně procházel po pražském letišti a myslel na to, jak dobře by mu teď bylo ve vyhřáté posteli. Kolemjdoucí ale byli ve střehu a už po deseti minutách se ozvalo prvně: „Jé, nemohl byste se s námi vyfotit? My vás totiž máme strašně rádi.“ S očima opuchlými únavou, protože se té noci rozhodl, že než si jít lehnout na pár hodin, nepůjde raději spát vůbec, se nuceně křenil do cizích mobilů a přemýšlel, jestli ho zachrání, když si sedne do nějaké kavárny a otočí